

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy senátu JUDr. Pavla Vrchy a soudců JUDr. Romana Fialy, JUDr. Michala Mazance, JUDr. Pavla Pavlíka, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219 (adresa pro doručování: poštovní příhrádka 02, 225 02 Praha 025), na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Obvodním soudem pro Prahu 10**, a dalších účastníků sporu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 22 EC 67/2009, o zaplacení částky 4000 Kč s příslušenstvím: žalobkyně **UPC Česká republika, a. s.**, se sídlem v Praze 4, Závěšova 5, IČ 00562262, a žalovaného **J. L.**,

t a k t o :

- I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 22 EC 67/2009, o zaplacení částky 4000 Kč s příslušenstvím, **je** soud.
- II. Usnesení Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 14. 1. 2010, čj. 22 EC 67/2009 – 13, **se zrušuje**.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným dne 12. 8. 2010 se Český telekomunikační úřad domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc vzniklý ve smyslu § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb. mezi ním a Obvodním soudem pro Prahu 10 ve věci žaloby vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 22 EC 67/2009 týkající se zaplacení 4000 Kč s příslušenstvím.

Z předloženého soudního spisu vplynuly následující skutečnosti:

Společnost UPC Česká republika, a. s. (dále jen „UPC“), uzavřela s žalovaným dne 11. 9. 2007 smlouvu o dodávce služeb UPC Light, NEW, na jejímž základě žalovanému poskytovala služby elektronických komunikací. Na základě porušení povinností žalovaným vyplývajících ze smlouvy ze dne 11. 9. 2007, došlo k výpovědi ze smlouvy ze strany žalobkyně dne 20. 2. 2008. Na základě elektronického platebního rozkazu ze dne 3. 6. 2009, vydaného Obvodním soudem pro Prahu 10, čj. 22 EC 67/2009 – 6, bylo žalovanému uloženo, aby žalobkyni zaplatil pohledávku ve výši 4000 Kč s úrokem z prodlení. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 8. 7. 2009, čj. 22 EC 67/2009 – 12, byl platební rozkaz ze dne 3. 6. 2009 zrušen, neboť se jej nepodařilo doručit do vlastních rukou žalovanému a bylo rozhodnuto, že po právní moci usnesení bude ve věci nařízeno jednání.

Obvodní soud pro Prahu 10 usnesením ze dne 14. 1. 2010, čj. 22 EC 67/2009 – 13, řízení o žalobě zastavil (výrok I.) s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému

telekomunikačnímu úřadu (výrok II.). V odůvodnění uvedl, že „podle § 129 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné a účastníkem, popř. uživatelem na straně druhé, Český telekomunikační úřad“, že „v projednávaném případě se jedná o spor o zaplacení smluvní pokuty vzniklé v důsledku neplacení vyúčtování za telekomunikační služby, tedy o spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost [§ 7 písm. b) ve spojení s § 2 písm. n)] a uživatelem [§ 2 písm. b)]“; že proto „z výše uvedeného vyplývá, že projednání a rozhodnutí o dané věci brání neodstranitelný nedostatek podmínky řízení (nedostatek civilní pravomoci; § 104 odst. 1 o. s. ř.)“ a že „není rozhodné, že se ve sporu jedná o zaplacení smluvní pokuty vzniklé v důsledku nevrácení MODEMu (TP00111A5E09B8), neboť jde o spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a uživatelem [§ 2 písm. b)] na straně druhé, vzniklý v důsledku právního vztahu ze smlouvy o poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací, která byla uzavřena na základě zákona o elektronických komunikacích, v platném znění“. Usnesení nabylo právní moci dne 11. 2. 2010.

Český telekomunikační úřad (dále jen „navrhovatel“) poté podal návrh zvláštnímu senátu k rozhodnutí kompetenčního sporu. Navrhovatel vychází z toho, že „pravomoc Českého telekomunikačního úřadu je dána pouze v případě sporů o otázkách souvisejících se samotným poskytováním služeb elektronických komunikací, event. o ujednáních na ně úzce navazujících“ a že „ujednání o povinnosti zaplatit smluvní pokutu za nevrácení zapůjčeného zařízení přitom takovým ujednáním není“. Namítá, že „není příslušným orgánem k rozhodnutí daného sporu“ a na podporu své argumentace odkazuje na usnesení zvláštního senátu ze dne 20. 7. 2009, sp. zn. Konf 50/2009 a usnesení ze dne 27. 10. 2009, sp. zn. Konf 100/2009.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecným soudem ohledně zaplacení smluvní pokuty ve výši 4000 Kč s příslušenstvím se zvláštní senát řídil následující úvahou:

Smluvní pokuta je typickým soukromoprávním institutem; jde o způsob zajištění závazku, jehož účelem je zpravidla peněžitá sankce za porušení či nesplnění (smluvní) povinnosti (§ 544 odst. 1 občanského zákoníku). Při posuzování pravomoci k rozhodování sporů na úseku elektronických komunikací, jejichž předmětem je právě nárok na smluvní pokutu, je však nutné především vycházet z charakteru povinnosti, která byla porušena. Vztah mezi porušenou povinností a nárokem na smluvní pokutu je totiž vztahem příčiny a následku, které nelze posuzovat odděleně; existence porušení povinnosti je přitom určující pro existenci nároku na smluvní pokutu, nikoliv obráceně. O smluvní pokutě tedy bude rozhodovat ten orgán, který je podle zákona příslušný k rozhodování sporů o porušení povinnosti, za něž je smluvní pokuta vymáhána.

Ustanovení § 108 odst. 1 písm. g) zákona o elektronických komunikacích zakládá pravomoc Úřadu rozhodovat ve sporech tam, kde tak stanoví tento zákon; podle § 129 odst. 1 zákona pak Úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé, na základě návrhu kteréhokoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě. Podle § 64 odst. 1 téhož zákona je účastník, popřípadě uživatel veřejně dostupné služby elektronických komunikací, povinen uhradit za poskytnutou službu cenu ve výši platné v době poskytnutí této služby.

Pokud by tedy ve smlouvě mezi osobou vykonávající komunikační činnost a účastníkem byla dohodnuta smluvní pokuta pro případ, že účastník neuhradí cenu za poskytnutou službu, byl by k rozhodování o smluvní pokutě příslušný návrhovatel, jak ve svém usnesení uvedl obvodní soud, neboť neuhrazení ceny za poskytnutou službu je porušením povinnosti podle zákona o elektronických komunikacích a nárok na smluvní pokutu je na toto porušení přímo navázán. Kdyby v takovém případě rozhodoval o smluvní pokutě soud, musel by nejprve posoudit, zda došlo k porušení povinnosti uhradit cenu za poskytnutou službu, což by však znamenalo nepřípustnou ingerenci do pravomoci návrhovatele, která je mu svěřena v citovaném § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Předmětem řízení v této věci je však smluvní pokuta za porušení povinnosti vrátit vypůjčený MODEM poté, co byla smlouva ukončena. Vypůjčka věci je přitom běžný soukromoprávní vztah a rozhodování o smluvních sankcích plynoucích z porušení povinností vztahujících se k vypůjčce tedy přísluší soudu. Jak ostatně zvláštní senát uvedl ve svém usnesení ze dne 13. 10. 2005, čj. Konf 99/2004 – 5 (publikováno pod č. 1478/2008 Sb. NSS), *spor o nároky plynoucí z porušení povinnosti vypůjčitele vrátit zařízení sloužící k přijímání signálu digitálního satelitního vysílání, které mu osoba vykonávající komunikační činnost coby půjčitel předala v návaznosti na uzavření smlouvy o poskytování služby elektronických komunikací, není sporem týkajícím se povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích, nebo na jeho základě, o němž by měl rozhodovat Český telekomunikační úřad (§ 129 odst. 1 tohoto zákona), vybrž sporem vyplývajícím ze soukromoprávního vztahu. Rozhodnout o takovém sporu proto přísluší soudu (§ 7 odst. 1 o. s. ř.).*

Rozhodování o nárocích plynoucích z porušení povinnosti vrátit vypůjčenou věc (byť k vypůjčce došlo v souvislosti s uzavřením smlouvy o poskytování služby elektronických komunikací) tedy zákon o elektronických komunikacích nesvěřuje návrhovateli; z pravomoci soudu se tak tyto věci nevymykají (§ 7 odst. 1 o. s. ř.). Proto zvláštní senát vyslovil, že rozhodnout o věci přísluší soudu.

Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Dalším výrokem proto zvláštní senát zrušil usnesení obvodního soudu, a odstranil tak překážku věci rozhodnuté.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále bude tedy Obvodní soud pro Prahu 10 pokračovat v původním řízení o podané žalobě.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 1. prosince 2010

JUDr. Pavel Vrcha
předseda zvláštního senátu